

behøver ikke at sige, at meget stor var vor Forundring, da vi foruden at modtage Afskrift af denne Koncession tillige modtog Afskrift af en ny Koncession med Meddelelse om, at en saadan var udstedt i den forløbne Sommer. Under 18. Juli f. A. har Regeringen forlænget den gældende Koncession, som først løber ud 1ste Januar 1905, altsaa næsten 5 Aar forud, fornyet den uforandret paa samme Vilkaar som tidligere, og paa andre 20 Aar, altsaa indtil 1925. Hvorvidt der i Realiteten er noget at indvende imod hittidige Afgiftsvilkaar, kan jeg intet som helst sige om. Jeg maa ganske lade dette staa hen, det Spørgsmaal er jeg ude af Stand til at have nogen Mening om, thi vi have intet som helst Grundlag, ingen Oplysninger, hvorpaa vi kunne bygge nogen Dom om denne Side af Sagen. Da vi saa havde Konference den 14de December med den ærede Indenrigsminister, spurgte vi ham, hvorledes dette havde kunnet gaa til. Ministeren svarede, at han meget beklagede at erfare, at saadan Aftale var truffen, det havde været ham fuldstændig ubekendt. Han havde, da Andragendet fra Kryolithselskabets Bestyrelse kom til ham i Fjor Foraar, konfereret først med Direktoratet for den grønlandske Handel, som havde svaret, at der intet var at erindre imod at forny Koncessionen. Derefter havde han — jeg tror ikke jeg tager fejl i, at det var det, Ministeren meddelte — forespurgt sig hos den afgaaede Finantsminister Hørring, ham, med hvem Forhandlingerne var ført i Folketinget, og han havde ligeledes sagt, at der var intet i Vejen, og at Koncessionen godt kunde fornys. Endelig havde han konfereret med den nuværende Finansminister Scharling, som havde svaret det samme. Den nuværende Finansminister sad i 1893—94 selv som Medlem af det Finansudvalg, som havde behandlet Sagen, og han var Ordfører for Højre her i Tinget den selv samme Dag, Forhandlingen blev ført med den daværende Indenrigsminister. Hvad den ærede Indenrigsminister angaar, — naar han ikke har kendt Aftalen, er han uskyldig i at have brudt den. Men det forhindrer paa den anden Side ikke, at det burde være faldet ham ind, at dette var en Sag af en saadan Beskaffenhed, at selv om der aldeles ingen Aftale forelaa, maatte der være den allerstørste Opfordring til ikke at afgøre den uden at have konfereret med Rigsdagen om den. Jeg gentager, at jeg aldeles ikke kan sige, om Koncessionens Vilkaar i og for sig er for-

standige eller ej, jeg ved end ikke, om den ærede Minister har haft Kryolithselskabets Regnskaber og Opgørelser liggende for sig, og om det er paa Grundlag af dem, at han har fastsat Afgiftens Størrelse. Finansudvalget har i hvert Fald aldeles ingen Oplysninger modtaget. Men at en Disposition af denne Art overhovedet har kunnet træffes, har kunnet træffes paa Trods af den Aftale, som forelaa, er i højeste Grad uheldigt. Denne Sag var derfor en af dem, der gav Anledning til, at vi ønskede en Konference med Konsejlspræsidenten om en fremtidig betryggende Ordning af Fremgangsmaaden ved Fastsættelsen af Vilkaarene, naar der meddeles Konsejssioner af denne Art. Som jeg udtalte forleden, har den ærede Konsejlspræsident svaret, at han er rede til at forhandle yderligere om denne Sag mellem 2den og 3die Behandling; og jeg vil haabe, at det til den Tid vil lykkes at enes om en Ordning, som afgiver større Sikkerhed for, at de rette Hensyn blive tagne, end den nuværende. Det viser sig jo, at en blot Aftale med Finansudvalget ikke er tilstrækkelig til at sikre, at det, som er aftalt, bliver overholdt. Det viser sig, at det er end ikke tilstrækkeligt, at en slig Aftale bliver utrykkelig bekræftet med Udtalelser her i Tinget. Under hylke Former det da maatte blive nødvendigt at fastslaa fremtidige Bestemmelser, skal jeg i dette Øjeblik lade staa hen; men som sagt, jeg haaber, at det ved Forhandling med Indenrigsministeren og Konsejlspræsidenten inden 3die Behandling maa lykkes at enes om en Ordning, som man fra begge Sider kan slutte sig til.

Indenrigsministeren (Bramsen): De Poster paa mit Budget, som den ærede Ordfører paa Udvalgets Vegne havde Anledning til at dvæle kortelig ved, give heller ikke mig Anledning til at tale langt; jeg skal nævne hver enkelt af dem. Jeg træffer først den lille Post paa 350 Kr., som Finansudvalget har ment det nødvendigt at nægte Ministeriet, uagtet det dog er fremhævet i Anmærkningerne, at det var en Udgift, som det kunde blive nødvendigt at afholde til uundværlige Oplysninger, som Varemærkekontoret kunde blive sat i den Nødvendighed at skulle indhente og ikke kunne erholde omsonst. Jeg maa jo finde mig i, at disse 350 Kr. blive nægtede, men jeg maa dog samtidig sige, at for saa vidt det ikke skulde blive muligt uden Vederlag at faa disse Oplysninger, som Varemærkekontoret har Brug for og ikke kan und-